BIULETYN
Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego

Warszawa, 11 września 1950 | Nr 19 | Poz. 217 — 225

TREŚĆ:

217.

UCHWAŁA PREZYDIUM KOMITETU EKONOMICZNEGO RADY MINISTRÓW

z dnia 7 sierpnia 1950 r.

w sprawie zbytu oraz cen wyrobów państwowego przemysłu miejscowego.

I. ZBYT

§ 1. Wyroby państwowego przemysłu miejscowego będą zbywane zgodnie z planami zbytu. Plany te dzielić się będą na:

a) centralne plany zbytu i
b) terenowe plany zbytu.

§ 2. Centralne plany zbytu obejmować będą takie wyroby państwowego przemysłu miejscowego, które:

a) posiadają podstawowe znaczenie dla zaopatrzenia rynku wewnętrznego,

b) produkowane są tylko dla uzupełnienia produkcji wielkiego przemysłu państwowego,

c) posiadają charakter wybitnie deficytowy,

i umieszczone będą na liście artykułów, o których mowa w § 3.

§ 3. Lista artykułów, które powinny być objęte centralnymi planami zbytu ustalana będzie okresowo na 6 tygodni przed każdym kwartałem — przez Ministerstwo Handlu Wewnętrznego w porozumieniu z Centralnym Urzędem Drobnej Wytwórczości i podawana będzie do wiadomości przedsiębiorstwom państwowego przemysłu miejscowego.

§ 4. Centralne plany zbytu państwowego przemysłu miejscowego sporządzane będą na okresy kwartalne, poczynając od 4 kwartału 1950 r. według zasad każdorazowo obowiązujących dla planów obrotu towarowego przez właściwe branżowo centrale handlowe na podstawie planu produkcji państwowych przedsiębiorstw przemysłu miejscowego, dotyczącej artykułów objętych listą, o której mowa w § 3.

Centralne plany zbytu zatwierdzane będą przez Ministerstwo Handlu Wewnętrznego w porozumieniu z Centralnym Urzędem Drobnej Wytwórczości i wchodzić będą do centralnych planów obrotu towarowego.

§ 5. Terenowe plany zbytu obejmować będą wyroby państwowego przemysłu miejscowego nieobjęte centralnym planem zbytu i sporządzane będą przez przedsiębiorstwa państwowego przemysłu miejscowego na okresy kwartalne, poczynając od 1 kwartału 1951 roku według zasad ustalonych dla planowania terenowego.

§ 6. 1. Artykuły, objęte listą określoną w § 3 (centralnym planem zbytu) zbywane będą przez przedsiębiorstwa państwowego przemysłu miejscowego wyłącznie centralom handlowym lub wskazanym przez nie odbiorcom.

2. Centrale handlowe powinny, w miarę możności, dysponować wysyłkę towarów wprost z zakładu wytwórczego do odbiorcy, zlecając dostawcy, tj. przedsiębiorstwu państwowego przemysłu miejscowego bezpośrednie fakturowanie i rozrachunek z odbiorcą. Odpis faktury dostawca powinien przesłać właściwej terytorialnie ekspozyturze centrali handlowej, która wydała dyspozycję wysyłki. Wysyłki te zaliczane będą centralom handlowym na poczet wykonywania ich planu, o ile plan ten przewiduje obrót tymi wyrobami państwowego przemysłu miejscowego, które objęte zostały wysyłką.

§ 7. 1. Artykuły inne niż wymienione w § 6 (objęte terenowym planem zbytu) będą zbywane przez przedsiębiorstwa państwowego przemysłu miejscowego:

a) placówkom hurtowym i detalicznym handlu państwowego, miejskiego handlu detalicznego oraz placówkom handlu spółdzielczego, umieszczonym na wykazie zatwierdzonym przez Ministerstwo Handlu Wewnętrznego. Przy zbywaniu wyrobów tym jednostkom przedsiębiorstwa państwowego przemysłu miejscowego obowiązane są przestrzegać zasady terytorialnej, tzn. zaopatrywać w towary jednostki położone na terenie województwa, na którym znajduje się przedsiębiorstwo państwowego przemysłu miejscowebo, zbyt jednostkom spoza terenu tego województwa nastąpić może po przedstawieniu przez odbiorcę zaświadczenia wydziału handlu prezydium wojewódzkiej rady narodowej, właściwego dla siedziby odbiorcy, a stwierdzającego, że zapotrzebowanie na określony artykuł nie może być pokryte przez przedsiębiorstwa państwowego przemysłu miejscowego, znajdujące się na terenie województwa, na którym mieści się siedziba odbiorcy;

b) centralom zaopatrzenia materiałowego, państwowym przedsiębiorstwom przemysłowym, nie zaopatrywanym przez centrale zaopatrzenia, spółdzielczym przedsiębiorstwom wytwórczym oraz określonym przez Centralny Urząd Drobnej Wytwórczości bezpośrednim odbiorcom państwowym;

c) centralom handlowym — o ile chodzi o wyroby, które nie mogą być zbyte bezpośrednio przez przedsiębiorstwo wytwarzające je z uwagi na skupienie produkcji tych wyrobów na terenie województwa, na którym położone jest przedsiębiorstwo i o ile centrala handlowa wyrazi zgodę na ich nabycie;

d) innym odbiorcom za zgodą Ministerstwa Handlu Wewnętrznego.

2. Przepis o dysponowaniu wysyłki towarów wprost z zakładu wytwórczego do odbiorcy zawarty w § 6 ust. 2 powinien być stosowany przez centrale handlowe i centrale zaopatrzenia materiałowego również w przypadkach określonych wyżej w pkt. b) i c).

II. CENY

§ 8. 1. Przy sprzedaży wyrobów państwowego przemysłu miejscowego typu, jakości i rodzaju odpowiadających wyrobom państwowego przemysłu kluczowego i umieszczonych w cennikach przemysłu kluczowego pobierane będą:

a) przy sprzedaży centralom handlowym na ich składy hurtowe — ceny hurtowe podane w cennikach przemysłu kluczowego pomniejszone o marżę hurtową,

b) przy sprzedaży pozostałym odbiorcom oraz w przypadkach określonych w § 6 ust. 2 o ile przedmiotem sprzedaży jest ilość odpowiadająca warunkom obrotu hurtowego — ceny hurtowe podane w cennikach przemysłu kluczowego z zastrzeżeniem zachowania warunków odbioru, przewidzianych dla sprzedawanych wyrobów,

c) we wszystkich przypadkach sprzedaży, gdy przedmiotem transakcji jest ilość mniejsza niż odpowiadająca warunkom obrotu hurtowego — ceny detaliczne podane w cennikach dla wyrobów przemysłu kluczowego.

2. W przypadku, gdy stosowanie wyżej określonych cen mogłoby spowodować brak na rynku niektórych artykułów o charakterze konsumpcyjnym, na skutek zahamowania ich produkcji Ministerstwo Handlu Wewnętrznego może zezwolić w odniesieniu do tych artykułów, o ile nie stanowią one zaopatrzenia przemysłu, na pobieranie cen wyższych.

§ 9. Wszelkie zmiany cen wyrobów w przemyśle kluczowym stosowane będą automatycznie do ich odpowiedników w państwowym przemyśle miejscowym bez względu na postanowienia indywidualnych umów i porozumień.

§ 10. 1. W przypadku, gdy wyroby państwowego przemysłu miejscowego nie posiadają odpowiednika w cennikach wyrobów przemysłu kluczowego obowiązywać będą:

a) o ile chodzi o artykuły przeznaczone do sprzedaży za pośrednictwem detalicznej sieci obrotu handlowego — ceny zatwierdzone przez Ministerstwo Handlu Wewnętrznego,

b) o ile chodzi o wszelkie inne artykuły — ceny fabryczne kalkulowane przez dostawcę i uzgodnione z odbiorcą, a w braku porozumienia — ceny ustalone przez Centralny Urząd Drobnej Wytwórczości.

2. Ministerstwo Handlu Wewnętrznego oraz Prezes Centralnego Urzędu Drobnej Wytwórczości mogą w drodze zarządzeń uprawnienia te przekazać właściwym organom prezydiów wojewódzkich rad narodowych, wydając jednocześnie odpowiednie instrukcje.

§ 11. W celu zabezpieczenia rentowności przedsiębiorstw państwowego przemysłu miejscowego przy sprzedaży ich wyrobów na warunkach określonych w § 8 zostanie wprowadzony system wyrównawczy cen, którego zasady określi instrukcja Ministra Finansów, wydana w porozumieniu z Przewodniczącym Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego.

III. POSTANOWIENIA KOŃCOWE

§ 12. 1. Uchwała niniejsza wchodzi w życie z dniem 7 sierpnia 1950 r.

2. Z dniem wejścia w życie niniejszej uchwały traci moc obowiązującą uchwała Komitetu Ekonomicznego Rady Ministrów z dnia 11 maja 1949 r. w sprawie produkcji i zbytu państwowego przemysłu miejscowego.

3. W uchwale Komitetu Ekonomicznego Rady Ministrów z dnia 12 lipca 1949 r. w sprawie tymczasowego ograniczenia trybu zatwierdzania cen, taryf i opłat za świadczenia lub usługi, wprowadza się następujące zmiany:

a) w § 3 skreśla się pkt 4),

b) w § 6 pkt 4) skreśla się wyrazy „i wyrobów przemysłu miejscowego".

ZASTĘPCA PRZEWODNICZĄCEGO KOMITETU EKONOMICZNEGO RADY MINISTRÓW **E. Szyr**

218.

UCHWAŁA PREZYDIUM KOMITETU EKONOMICZNEGO RADY MINISTRÓW

z dnia 5 września 1950 r.

w sprawie warunków odbioru robót budowlano-montażowych, wykonanych do dnia 31 grudnia 1949 r.

Brak dostatecznego aparatu, udzielającego zleceń i dokonującego odbiorów robót budowlano-montażowych w imieniu inwestorów wymienionych w § 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 19 lutego 1949 r. w sprawie dostaw, robót i usług na rzecz Skarbu Państwa, samorządu oraz niektórych kategorii osób prawnych (Dz. U. R. P. Nr 12, poz. 73 i Nr 58, poz. 448) spowodował nagromadzenie się szeregu robót, faktycznie wykonanych, które nie zostały

do chwili obecnej odebrane i rozrachowane w obowiązującym trybie.

W związku z powyższym Komitet Ekonomiczny Rady Ministrów uchwala, co następuje:

1. Roboty budowlane i montażowe objęte umowami, w których jako zleceniodawcy występują podmioty, wymienione w § 1 cytowanego we wstępie rozporządzenia faktycznie wykonane do dnia 31 grudnia 1949 r. winny być ostatecznie odebrane i rozrachowane do dnia 31 grudnia 1950 r.

2. W stosunku do odbiorów i rozrachunków za określone w pkcie 1 niniejszej uchwały roboty zawiesza się na czas do dnia 31 grudnia 1950 r. moc obowiązującą zarządzeń, wydanych na podstawie § 66 cytowanego rozporządzenia.

3. Upoważnia się Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego do wydania zarządzenia, określającego szczegółowe warunki odbioru tych robót oraz sposobu przeprowadzania za nie rozrachunków.

4. Zobowiązuje się Ministra Finansów do wydania w terminie do dnia 1 października 1950 r. w porozumieniu z Przewodniczącym Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego oraz Ministrem Budownictwa zarządzenia, regulującego źródła i sposób pokrycia wydatków, związanych z odbiorem wymienionych w pkcie 1 niniejszej uchwały robót oraz sposób przeprowadzania rozrachunków za stwierdzone przy odbiorach tych robót usterki wykonania.

5. Wykonanie niniejszej uchwały powierza się Przewodniczącemu Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego oraz Ministrom Finansów i Budownictwa.

ZASTĘPCA PRZEWODNICZĄCEGO KOMITETU EKONOMICZNEGO RADY MINISTRÓW
Dr St. Jędrychowski

219.

ZARZĄDZENIE PRZEWODNICZĄCEGO PAŃSTWOWEJ KOMISJI PLANOWANIA GOSPODARCZEGO

z dnia 12 sierpnia 1950 r.
(znak ZA5A-05-9)

w sprawie szkolenia techników normowania pracy i chronometrażystów dla przedsiębiorstw przemysłowych i usługowych.

W związku z uchwałą Komitetu Ekonomicznego Rady Ministrów z dnia 12 maja 1950 roku w sprawie organizacji normowania pracy (Biuletyn PKPG Nr 10, poz. 126), zachodzi konieczność przygotowania dostatecznych kadr odpowiednio przeszkolonych techników normowania pracy dla gospodarki uspołecznionej. W tym celu zarządza się w porozumieniu z Prezesem Rady Ministrów, co następuje:

§ 1. Ministerstwa, nadzorujące przedsiębiorstwa przemysłowe, określą w terminie do dnia 30 września 1950 roku i zakomunikują podległym im Centralnym Zarządom Przemysłu (jednostkom równorzędnym) ilość techników normowania pracy, niezbędną — zgodnie z planem zatrudnienia — dla podległych przedsiębiorstw w poszczególnych latach planu sześcioletniego.

§ 2. Ministerstwa, o których mowa w § 1, polecą Centralnym Zarządom Przemysłu (jednostkom równorzędnym) zorganizowanie i prowadzenie w porozumieniu z Centralnym Urzędem Szkolenia Zawodowego kursów dla techników normowania pracy, przy czym przyjąć należy, że:

1) dla wykwalifikowanych robotników kurs chronometrażystów obejmie co najmniej 200 — 300 godzin, w tym co najmniej 100 — 120 godzin wykładów i ćwiczeń z dziedziny normowania, a reszta zajęć przeznaczona będzie na przedmioty ogólnokształcące.

2) dla personelu technicznego kurs techników normowania obejmie co najmniej 80 — 100 godzin, w tym co najmniej 30 — 40 godzin ćwiczeń z dziedziny normowania.

§ 3. 1. Ministerstwa, o których mowa w § 1 zorganizują w porozumieniu z Centralnym Urzędem Szkolenia Zawodowego — kursy dla inżynierów w celu przygotowania ich do instruktażu i do prowadzenia wykładów na kursach, wymienionych w § 2 p. 1) i 2) oraz do pełnienia funkcji kierowników ośrodków technicznego normowania pracy.

2. Kursy powinny obejmować 80 — 100 godzin zajęć, w tym 30 — 40 godzin ćwiczeń z dziedziny normowania pracy.

§ 4. 1. Programy nauczania i ćwiczeń dla kursów wymienionych w § 2 i § 3 ustali Centralny Urząd Szkolenia Zawodowego na podstawie wniosków właściwych ministerstw i Centralnych Zarządów Przemysłu w oparciu o ramowy program szkolenia z dziedziny normowania pracy, stanowiący załącznik do niniejszego zarządzenia.

2. Program dla przedmiotów ogólnokształcących, o których mowa w § 2 p. 2) ustali Centralny Urząd Szkolenia Zawodowego.

§ 5. Centralny Urząd Szkolenia Zawodowego włączy do swych planów finansowych odpowiednie środki do zorganizowania kursów o których mowa w § 2 i 3.

§ 6. Zainteresowane ministerstwa zorganizują szkolenie techników normowania pracy w ten sposób, aby plan zatrudnienia techników normowania na rok 1950 był w pełni wykonany kwalifikowanymi siłami.

§ 7. Ministerstwa, nadzorujące przedsiębiorstwa usługowe, zorganizują, w porozumieniu z Centralnym Urzędem Szkolenia Zawodowego, kursy dla techników normowania pracy w tych przedsiębiorstwach, stosując odpowiednio zasady, przewidziane w niniejszym zarządzeniu dla przedsiębiorstw przemysłowych.

§ 8. Ministerstwa zobowiążą dyrektorów Centralnych Zarządów Przemysłu do ścisłego przestrzegania zasady, że absolwentów kursów wymienionych w § 2 należy w pierwszym rzędzie zatrudnić na stanowiskach techników normowania pracy, ewentualnie chronometrażystów.

§ 9. Zarządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 28 sierpnia 1950 r.

PRZEWODNICZĄCY PAŃSTWOWEJ KOMISJI PLANOWANIA GOSPODARCZEGO w z. **E. Szyr**
W porozumieniu:
PREZES RADY MINISTRÓW w z. **H. Chełchowski**

Załącznik do zarządzenia Przewodniczącego PKPG. Znak ZA5A-05-9 z dnia 12 sierpnia 1950 r.

PROGRAM RAMOWY KURSU TECHNICZNEGO NORMOWANIA PRACY

A. Wykłady

I. Przedmiot i zadania normowania pracy.

1. Wydajność i normy pracy.
2. Stosunek klasy robotniczej do norm pracy w ustroju kapitalistycznym.
3. Wypowiedzi Marksa, Lenina i Stalina na temat wydajności i norm pracy.
4. Istota normowania pracy.
5. Normowanie pracy jako podstawa prawidłowej organizacji pracy.
6. Normowanie pracy a płaca.
7. Normowanie techniczne jako podstawa planowania wewnętrznego.
8. Normowanie pracy a koszta własne.

II. Podstawowe zasady normowania.

1. Normowanie pracy w przemyśle i budownictwie socjalistycznym jako środek do podwyższenia wydajności pracy.
2. Proces produkcyjny i związane z nim pojęcia.
3. Proces technologiczny jako część procesu produkcyjnego.
4. Podział procesu technologicznego.
5. Analityczna klasyfikacja zużycia czasu pracy na stanowisku roboczym:
   a) czas pracy jednostkowy i przygotowawczo-zakończeniowy,
   b) czas pracy maszynowy,
   c) czas pracy maszynowo-ręczny,

d) czas pracy ręczny,
e) czas przerw,
f) czasy normowane i nienormowane.
6. Schemat dnia roboczego (zmiany) lub operacji.

III. **Metody normowania.**

1. Techniczne normy pracy.
2. Związek między techniczną normą czasu, a techniczną normą wyrobu.
3. Sumaryczna metoda normowania.
4. Metoda analityczna jako zasadnicza.
5. Badanie i projektowanie operacji (analiza i synteza)
6. Zaszeregowanie pracy i jej podział.
7. Normowanie pracy zespołów.
8. Harmonogram i jego znaczenie przy organizacji produkcji.
9. Normowanie pracy taśmowej.

IV. **Pomiar zużycia czasu na miejscu pracy.**

1. Badania zużycia czasu na miejscu pracy i jego pomiar.
2. Metody posługiwania się sekundomierzem jedno i dwuwskazówkowym.
3. Chronometraż jako podstawowa metoda badania i pomiaru zużycia czasu.
4. Różne rodzaje chronometrażu i jego zadania.
5. Podstawowe metody opracowywania szeregów chronometrażowych.
6. Uproszczone metody obserwacji chronometrażowych.
7. Indywidualna fotografia dnia roboczego.
8. Fotografia procesu roboczego.
9. Fotografia dnia pracy zespołu (i grupowa).
10. Fotografia dnia pracy wielowarsztatowa.
11. Fotografia na trasie.
12. Omówienie wzorów kart chronometrażowych i zestawień chronometrażu.
13. Omówienie wzorów i kart i fotografii dnia i procesu roboczego.
14. Omówienie wzorów zestawień fotografii dnia i procesu roboczego.
15. Metody wykorzystania materiału, chronometraż i fotografia, analiza, synteza.
16. Kombinowane metody obserwacji czasu pracy.
17. Metody analizy graficznej.

V. **Normowanie procesów produkcyjnych.**

1. Kolejność opracowywania normatywów (elementów czasu).
2. Cel i znaczenie normatywów.
3. Sposób opracowywania normatywów czasu.
4. Dane wyjściowe do opracowania normatywów czasu.
5. Ustalenie elementów składowych technicznej normy pracy.
6. Metodyka normowania czasu.
7. Czynności wchodzące w skład obsługi stanowiska roboczego.
8. Schemat normy pracy.
9. Metody obliczania norm pracy na podstawie normatywów.
10. Metody obliczania na podstawie chronometrażu i fotografii czasu pracy.

VI. **Katalog norm.**

1. Posługiwanie się Katalogiem Norm.
2. Ustalenie norm pracy na podstawie Katalogu Norm.
3. Wystawienie i opracowywanie zlecenia (karty pracy), posługując się Katalogiem Norm.

VII. **Organizacja pracy.**

1. Organizacja stanowiska roboczego.
2. Organizacja wielu stanowisk przy pracy wielowarsztatowej.
3. Organizacja pracy zespołu.
4. Metodyka pokrywania głównego czasu ręcznego i czasów pomocniczych, czasem maszynowym, jako źródło przekraczania norm.
5. a) przekraczanie norm na jednym stanowisku roboczym.
b) metodyka przejść do obsługi kilku stanowisk roboczych.
6. Zwalczanie marnotrawstwa czasu przez:
a) należyte przygotowanie narzędzi i pobieranie we właściwym czasie materiałów (potrzebnych do produkcji),
b) właściwe wykorzystanie pracowników o wysokich kwalifikacjach przez zastępowanie ich w przypadku czynności pomocniczych pracownikami, posiadającymi niższe kwalifikacje.

VIII. **Omówienie prawidłowego zastosowania ustawodawstwa pracy i dyscypliny pracy,**

1. Ważniejsze przepisy ustawodawstwa pracy.
2. Dyscyplina pracy w przedsiębiorstwie socjalistycznym.
3. Zarządzenia wykonawcze CZP z dziedziny dyscypliny pracy.
4. Ważniejsze postanowienia układu zbiorowego pracy, obowiązującego w danej branży przemysłu.

IX. **Współzawodnictwo pracy.**

1. Krótki zarys istoty celów współzawodnictwa pracy.
2. Zasady współzawodnictwa.
3. Współzawodnictwo indywidualne i zespołowe.
4. Odznaczenia państwowe dla przodowników pracy.
5. Analiza i popularyzacja metod przodowników pracy.
6. Brygady instruktorskie i ich zadania.
7. Instruktaż robotnika przed przystąpieniem do pracy.

X. **Uprawnienia i obowiązki technika normowania pracy.**

1. Co należy rozumieć pod wyrażeniem „technik normowania pracy".
2. Co powinno cechować dobrego technika normowania pracy.
3. Uprawnienia i obowiązki.
4. Zależność organizacyjna i metodologiczna technika normowania pracy w zakładzie pracy (przedsiębiorstwie), technika normowania pracy w Zjednoczeniu, głównego technika normowania pracy CZP w dziedzinie:
a) wprowadzenia ustalonych norm,
b) obliczenia normatywów,
c) pomocy w organizacji pracy,
d) pomocy w organizacji współzawodnictwa,
e) kontroli nad przestrzeganiem obowiązujących norm,
f) sprawozdawczości z wykonania i przekroczenia norm.

220.

ZARZĄDZENIE PRZEWODNICZĄCEGO PAŃSTWOWEJ KOMISJI PLANOWANIA GOSPODARCZEGO

z dnia 28 sierpnia 1950 r.
(znak BU6C-19-254)

w sprawie powołania Komisji do spraw gospodarki kamieniem.

§ 1. Dla koordynacji i nadzoru nad całokształtem gospodarki kamieniem w kraju powołuje się przy Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego (PKPG) Komisję do spraw gospodarki kamieniem, zwaną dalej w skróceniu Komisją.

§ 2. Zadaniem Komisji jest:

1) zbadanie możliwości zastąpienia kamieniem materiałów deficytowych (oszczędność cementu, cegły, żelaza itp.);

2) określenie maksymalnego zapotrzebowania kamienia w Planie 6-letnim dla potrzeb: budownictwa, komunikacji i poszczególnych dziedzin przemysłu;

3) zbadanie obecnych możliwości produkcyjnych zakładów obróbki kamienia i stopnia zaspokojenia ich potrzeb inwestycyjnych w 1 roku Planu 6-letniego;

4) przeprowadzenie studiów i badań nad: zasobami geologicznymi kamienia, możliwościami eksploatacyjnymi, przydatnością do celów technicznych, normalizacją elementów i sprzętu oraz badań petrograficznych, fizyczno-chemicznych, wytrzymałościowych;

5) opracowanie wniosków co do: racjonalizacji i mechanizacji procesów technologicznych kamienia, prefabrykacji, transportu, wykorzystania odpadków, analizy kosztów produkcji, lokalizacji i organizacji zakładów obróbki

kamienia, ich mocy produkcyjnej i ostatecznego wyniku produkcyjnego, roli kamienia w planie długofalowym, importu i eksportu, produkcji krajowych maszyn dla kamieniarstwa, popularyzacji przez odpowiednie wydawnictwa zastosowania kamienia w budownictwie i w innych dziedzinach.

§ 3. W wykonaniu zadań, wynikających z niniejszego zarządzenia Komisja jest uprawniona do żądania od poszczególnych resortów, instytucji i przedsiębiorstw wszelkich danych i informacji z zakresu gospodarki kamieniem.

§ 4. W skład Komisji wchodzą:

Jako Przewodniczący — Dyrektor Generalny I Zespołu Departamentów PKPG — Ob. inż. Adam Wang.

Jako Zastępca Przewodniczącego — Wicedyrektor Departamentu Budownictwa PKPG — Ob. inż. Kazimierz Jaworski.

Jako członkowie — przedstawiciele (po jednym) delegowani przez następujące ministerstwa, urzędy, instytucje i przedsiębiorstwa państwowe:

1) PKPG Departament Techniki,
2) PKPG Departament Budownictwa,
3) PKPG Departament Zaopatrzenia i Bilansów Mat.,
4) Ministerstwo Budownictwa,
5) Ministerstwo Przemysłu Lekkiego,
6) Polski Komitet Normalizacyjny,
7) Instytut Techniki Budowlanej,
8) Centralę Handlową Materiałów Budowlanych,
9) Państw. Przeds.—Bud. Konserwacja Archit. Monum.

W miarę opracowywania poszczególnych zagadnień do Komisji będą zapraszani przedstawiciele świata technicznego oraz delegaci następujących instytucji:

1) Min. Komunikacji,
2) Min. Przem. Ciężkiego,
3) Min. Górnictwa,
4) Państw. Instytutu Geologicznego,
5) Akademii Górniczej,
6) Politechniki Warszawskiej,
7) Instytutu Urbanistyki i Arch.,
8) Centr. Zarz. Przem. Chemicznego,
9) Dyr. Przem. Miejscowego,
10) Ogólnopolskiego Zrzeszenia Przem. Mineralnego.

Czynności sekretarza Komisji pełnić będzie wyznaczony pracownik Departamentu Budownictwa PKPG.

§ 5. 1. Posiedzenia Komisji zwołuje jej Przewodniczący w miarę potrzeby, nie rzadziej jednak, niż raz na 2 tygodnie.

2. Uchwały zapadają zwykłą większością głosów. W razie równości głosów rozstrzyga głos Przewodniczącego.

3. Do ważności uchwał Komisji konieczna jest obecność na posiedzeniu Przewodniczącego lub jego zastępcy i co najmniej 1/3 ogólnej ilości członków.

§ 6. 1. W razie potrzeby Komisja może powoływać ze swego grona podkomisje, które podlegają Przewodniczącemu Komisji i działają na podstawie niniejszego zarządzenia.

2. Opracowanie poszczególnych zagadnień należących do zakresu działania Komisji Przewodniczący jej może powierzać rzeczoznawcom zarówno spośród członków Komisji, jak i spośród innych osób, na zasadzie umowy, zgodnie z obowiązującymi przepisami.

§ 7. 1. Nadzór nad działalnością Komisji należy do Przewodniczącego PKPG, któremu Przewodniczący Komisji składa co kwartał sprawozdania Komisji oraz jej opracowania i wnioski.

2. Komisja opracuje ogólny program swych prac oraz szczegółowy program prac do końca 1950 roku i przedstawi je do zatwierdzenia Przewodniczącemu PKPG w terminie do dnia 31 sierpnia 1950 roku.

§ 8. Za udział w posiedzeniach Komisji i podkomisji przewodniczący, członkowie i sekretarz otrzymywać będą wynagrodzenie na zasadach ustalonych uchwałą Rady Ministrów z dnia 17 października 1947 r. o wynagrodzeniach za udział w posiedzeniach Komisji z tym, że stosownie do punktu 3 tejże uchwały przewidziane w niej stawki podwyższa się do 1.500 zł (dla przewodniczącego) i do 1.000 zł dla pozostałych osób, biorących udział w posiedzeniach Komisji i podkomisji.

§ 9. Wydatki Komisji pokrywane będą z budżetu PKPG w ramach zatwierdzonego preliminarza budżetowego.

§ 10. Miejscem urzędowania Komisji jest PKPG Departament Budownictwa.

PRZEWODNICZĄCY PAŃSTWOWEJ KOMISJI PLANOWANIA GOSPODARCZEGO w z. **E. Szyr**

221.

ZARZĄDZENIE PRZEWODNICZĄCEGO PAŃSTWOWEJ KOMISJI PLANOWANIA GOSPODARCZEGO

z dnia 30 sierpnia 1950 r.

(znak BI1A-10-1)

w sprawie opracowania i realizacji planów zaopatrzenia materiałowego szkół zawodowych prowadzonych przez Ministerstwa: Górnictwa, Przemysłu Ciężkiego, Przemysłu Lekkiego oraz Przemysłu Rolnego i Spożywczego zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Plany zaopatrzenia materiałowego na rok 1950 szkół zawodowych, prowadzonych przez wymienione we wstępie ministerstwa, zostaną opracowane przez poszczególne szkoły. Plany te zostaną przedłożone zakładom przemysłowym lub przedsiębiorstwom przemysłu, przy których dane szkoły są prowadzone.

2. Przedsiębiorstwa, po przeprowadzeniu analizy przekażą plany szkół do działu szkolenia własnego centralnego zarządu, który po zbadaniu celowości zaplanowanego zaopatrzenia oraz zgodności z planem i budżetem szkolenia zawodowego, przekaże je do centrali zaopatrzenia materiałowego przemysłu (działu zaopatrzenia centralnego zarządu).

3. Centrale zaopatrzenia materiałowego przemysłu (działy zaopatrzenia centralnych zarządów) opracują odrębny zbiorczy plan zaopatrzenia materiałowego szkół, a ponadto włączą go do zbiorczego planu zaopatrzenia materiałowego, opracowanego na formularzach wg wzoru PZ-3 instrukcji PKPG Nr 28 w sprawie sporządzenia planu techniczno - przemysłowo - finansowego na rok 1951 (Zaopatrzenie) dla całego przemysłu objętego zakresem ich działania.

§ 2. 1. Centrale zaopatrzenia materiałowego przemysłu (działy zaopatrzenia centralnych zarządów) przekażą zbiorcze plany zaopatrzenia materiałowego szkół do:

1) — właściwego Ministerstwa — Departament Zaopatrzenia (lub Departament Planowania) i Departament Szkolenia Zawodowego;
2) — Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego — Departament Zaopatrzenia i Bilansów Materiałowych.

2. Ministerstwa, po przeprowadzeniu analizy i ew. korekty planów zaopatrzenia szkół, przekazanych przez centrale zaopatrzenia materiałowego przemysłu (działy zaopatrzenia centralnych zarządów), prześlą je do Centralnego Urzędu Szkolenia Zawodowego (CUSZ).

§ 3. Plany zaopatrzenia materiałowego szkół zostaną opracowane wg wzorów ustalonych przez CUSZ zgodnie z zasadami określonymi instrukcją PKPG Nr 59 o opracowaniu planów zaopatrzenia na rok 1951.

§ 4. 1. Plany zaopatrzenia materiałowego szkół na rok 1951 mogą być realizowane przez szkoły po uprzednim zatwierdzeniu ich przez CUSZ.

Dotyczy to zarówno szkół zaliczonych do grupy A (pracujących w oparciu o plan techniczno - przemysłowo - finansowy) jak też zaliczonych do grup B i C (pracujących na budżecie).

2. Realizacja planu zaopatrzenia materiałowego szkół odbywać się może bądź w drodze zakupów w aparacie obrotu towarowego, bądź w drodze odprzedaży materiałów z magazynów przedsiębiorstw.

3. Formalności związane z zamówieniami potrzebnych szkole materiałów załatwiane będą w zasadzie przez zakłady lub przedsiębiorstwa przemysłowe na rachunek szkoły.

§ 5. Warsztaty szkolne mogą korzystać ze znajdujących się w zakładach macierzystych lub innych zakładach, materiałów przeznaczonych do upłynnienia na tych samych warunkach jak przedsiębiorstwa państwowe.

PRZEWODNICZĄCY PAŃSTWOWEJ KOMISJI PLANOWANIA GOSPODARCZEGO w z. **E. Szyr**

222.

ZARZĄDZENIE PRZEWODNICZĄCEGO PAŃSTWOWEJ KOMISJI PLANOWANIA GOSPODARCZEGO

z dnia 1 września 1950 r.

(znak TE1B-9-28)

w sprawie uruchomienia produkcji płyt pilśniowych i ich stosowania.

Biorąc pod uwagę znaczenie płyt pilśniowych jako masowego materiału budowlanego, który w dużej mierze może zastąpić drewno w wykończeniowych elementach budowlanych i tym samym przyczynić się do częściowego rozładowania deficytu drewna w okresie realizacji Planu Sześcioletniego — zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Minister Leśnictwa w porozumieniu z Ministrami Przemysłu Ciężkiego i Przemysłu Lekkiego ustali w ciągu 2 tygodni od daty niniejszego zarządzenia wykaz brakujących maszyn i ich części, aparatów, urządzeń i materiałów, niezbędnych do uruchomienia produkcji przemysłowej płyt pilśniowych, które mogą być wykonane w kraju oraz określi terminy, w których przedmioty wyszczególnione w powyższym wykazie powinny być oddane do dyspozycji zakładów płyt pilśniowych.

2. Minister Przemysłu Ciężkiego i Minister Przemysłu Lekkiego wydadzą łącznie w terminie 2 tygodni od dnia ustalenia wykazu określonego w § 1 odpowiednie zarządzenia, mające na celu wykonanie i dostarczenie zakładom płyt pilśniowych przedmiotów wyszczególnionych w powyższym wykazie w terminach w tymże wykazie określonych.

§ 2. 1. Minister Leśnictwa w porozumieniu z Ministrem Handlu Zagranicznego ustali w terminie 6 tygodni od daty niniejszego zarządzenia wykaz maszyn, ich części, aparatów, urządzeń i materiałów niezbędnych do uruchomienia produkcji przemysłowej płyt pilśniowych, które jako niewykonalne w kraju, mają być zakupione za granicą oraz określi ich ceny i terminy dostaw, ilość i kwalifikacje specjalistów zagranicznych nieodzownych przy montażu i uruchomieniu zakładów produkujących płyty pilśniowe, czas trwania pobytu ich w Polsce i koszty z tym związane (wynagrodzenie, koszty przejazdu, diety, ubezpieczenia itp).

2. Wykaz określony w ust. 1 wymaga zatwierdzenia przez Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego.

3. Minister Handlu Zagranicznego w porozumieniu z Ministrem Finansów wyda w terminie 2 tygodni od daty zatwierdzenia przez Przewodniczącego PKPG wykazu określonego w ust. 1 odpowiednie zarządzenie, w sprawie dokonania zakupu przedmiotów wyszczególnionych w powyższym wykazie, zgodnie z ustalonymi cenami i terminami dostaw oraz sprowadzenia zza granicy specjalistów zgodnie z tymże wykazem.

§ 3. Minister Budownictwa w porozumieniu z Ministrem Leśnictwa i z ministrami zainteresowanymi w stosowaniu płyt pilśniowych ustali w terminie do dnia 31.XII. 1950 r. szczegółowy wykaz ilościowy i jakościowy płyt pilśniowych, które powinny być wyprodukowane w terminie od 1.VII. 1951 r. do 31.XII. 1951 r. przez zakłady podległe Ministrowi Leśnictwa.

§ 4. 1. Minister Budownictwa zleci Instytutowi Techniki Budowlanej przeprowadzenie studiów i doświadczeń nad płytami pilśniowymi w zakresie niezbędnym do ustalenia właściwości technicznych, jakim powinny odpowiadać płyty pilśniowe produkowane w okresie od 1.VII. 1951 r. do 31.XII. 1951 r. z terminem zakończenia prac przez Instytut Techniki Budowlanej do dnia 15.II. 1951 r.

Wyniki prac Instytutu Techniki Budowlanej podlegają zatwierdzeniu przez Ministra Budownictwa i powinny być oddane do dyspozycji Ministra Leśnictwa do dnia 31.III. 1951 r.

2. Minister Budownictwa zleci Centralnemu Biuru Studiów i Projektów Architektonicznych oraz Zakładom Osiedli Robotniczych opracowania wytycznych co do stosowania płyt pilśniowych w budownictwie z terminem zakończenia przedmiotowych prac do dnia 15.II. 1951 r. oraz wyda w terminie do dnia 31.III. 1951 r. instrukcję o stosowaniu płyt pilśniowych w budownictwie.

§ 5. Minister Szkół Wyższych i Nauki zarządzi prowadzenie począwszy od roku akademickiego 1951/1952 na Wydziałach Architektury i Inżynierii Politechnik i Szkół Inżynierskich wykładów zleconych z zakresu produkcji i stosowania płyt pilśniowych.

§ 6. Centralny Urząd Szkolenia Zawodowego zorganizuje począwszy od roku szkolnego 1951/52 w ramach szkolenia zawodowego szkolenie kadr w zakresie produkcji i stosowania płyt pilśniowych.

PRZEWODNICZĄCY PAŃSTWOWEJ KOMISJI PLANOWANIA GOSPODARCZEGO w z. **E. Szyr**

223.

ZARZĄDZENIE PRZEWODNICZĄCEGO PAŃSTWOWEJ KOMISJI PLANOWANIA GOSPODARCZEGO

z dnia 2 września 1950 r.

(znak BU2B-01-1072)

zmieniające Instrukcję Nr 20 o zasadach sporządzania i zatwierdzania dokumentacji technicznej dla inwestycji.

W związku z ukończeniem prac nad ustaleniem zasadniczego programu inwestycji przemysłowych w planie 6-letnim zarządza się, co następuje:

§ 1. W Instrukcji Nr 20 o zasadach sporządzania i zatwierdzania dokumentacji technicznej dla inwestycji zatwierdzonej zarządzeniem Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego Nr 104 z dnia 3 maja 1950 r. wprowadza się zmiany następujące:

1) § 43 pkt. 4 i 5 otrzymują brzmienie:

„4. Oświadczenie Dep. Planowania właściwego ministerstwa lub upoważnionego inwestora naczelnego o celowości programu produkcyjnego w ramach planu 6-letniego.

5. Oświadczenie Dep. Inwestycji właściwego ministerstwa lub upoważnionego inwestora naczelnego o włączeniu inwestycji do planu inwestycyjnego 6-letniego oraz wskazanie przydzielonych sum inwestycyjnych wg lat".

2) § 217 otrzymuje brzmienie:

„Władzami właściwymi do wyrażenia zgody na projektowaną przez inwestorów lokalizację ogólną są:

1) Państwowa Komisja Planowania Gospodarczego (PKPG) — co do inwestycji grupy I,

2) Wojewódzkie komisje planowania gospodarczego — co do inwestycji grupy II, planowanych centralnie i terenowo".

§ 2. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem 2 września 1950 r.

PRZEWODNICZĄCY PAŃSTWOWEJ KOMISJI PLANOWANIA GOSPODARCZEGO w z. **E. Szyr**

224.

PISMO OKÓLNE PAŃSTWOWEJ KOMISJI PLANOWANIA GOSPODARCZEGO

DEPARTAMENT INWESTYCJI

z dnia 28 sierpnia 1950 r.

(znak IN3-12-23)

w sprawie sporządzenia planu inwestycji oddawanych do użytku w 1950 r.

I. Na podstawie pism okólnych Departamentu Inwestycji PKPG Nr Nr 26 i 27 inwestorzy centralni sporządzili zbiorcze i szczegółowe wykazy inwestycji zaplanowanych do oddania do użytku w r. 1950. Plany te zgodnie z powyższymi pismami okólnymi oparte były o zakres roczny, ustalony we wnioskach inwestycyjnych w momencie zatwierdzania PI 1950 r., tj. w jesieni 1949 r. Obecnie Departament Inwestycji PKPG poleca ponowne opracowanie planu oddawania inwestycji do użytku, ale z uwzględnieniem dokonanych już, względnie przewidywanych do dokonania zmian w pierwotnym rzeczowym zakresie planu inwestycyjnego.

II. Przy opracowaniu planu oddawania inwestycji do użytku, należy zastosować następujące wytyczne:

1) plan opracowują inwestorzy naczelni w oparciu o materiały otrzymane od inwestorów bezpośrednich.

2) Za podstawę opracowania służy Plan Inwestycyjny na rok 1950 wg przewidywanego wykonania rzeczowego na dz. 31.XII. 1950 r. tj. po uwzględnieniu:

a) dokonanych i realnie przewidywanych do dokonania virements,
b) dokonanych zwiększeń poprzez:
   1) przeniesienia z rezerwy Przewodniczącego PKPG do odpowiednich Części Planu;
   2) zgłoszenia środków nielimitowanych;
   3) wykorzystanie rezerwy na dofinansowanie z tytułu wzrostu cen (Zarządzenie Przewodniczącego PKPG i Ministra Finansów nr 162 z dnia 11.VII. 1950 r.);
   4) uruchomienie planu dodatkowego na rok 1950 (Zarządzenie Przewodniczącego PKPG nr 158 z dn. 1.VII. 1950 r.).
c) dokonanych zmniejszeń przy rewizji portfelu zamówień przedsiębiorstw budowlanych (Zarządzenie Ministra Budownictwa z dnia 31.III. 1950 r. nr D.III/2/2902/PF.).

3) Plan winien być sporządzony na załączonym formularzu, który jest modyfikacją formularza nr 3 do Instrukcji nr 21 na rok 1951.

4) Inwestorzy centralni przedłożą plan oddawania inwestycji do użytku przez przedstawicieli służb inwestycyjnych w Departamencie Inwestycji PKPG do dnia 1.X. 1950 r.

III. Plan oddawania inwestycji do użytku jest:

1) jednym z głównych warunków dotrzymania planów produkcyjnych,
2) sprawdzianem poprawnej działalności inwestora,
3) podstawą aktywizacji służb inwestycyjnych i wykonawstwa przez określenie mobilizujących terminów zakończenia budów.

W związku z tym plan oddawania inwestycyj do użytku musi być oparty na:

1) prawidłowym i dostatecznie szczegółowym ustaleniu wskaźników mocy produkcyjnej lub usługowej inwestycji,
2) szczegółowym określeniu terminów wprowadzania inwestycji do użytku.

ad 1. Podkreśla się wyraźnie, że plan oddawania obiektów do użytku ustalić ma rozmiary efektów produkcyjnych i eksploatacyjnych, w wyniku otrzymania których zajdą konkretne zmiany w planach produkcyjnych i eksploatacyjnych inwestorów.

W przypadkach, w których określenie związku pomiędzy nakładem inwestycyjnym a efektem w podstawowej działalności produkcyjnej lub usługowej inwestora jest niemożliwe — zamiast efektu gospodarczego podawać należy rozmiar inwestycji. Dotyczy to np. nakładów na: zakup sprzętu biurowego oraz środków lokomocji dla celów administracyjnych, oświetlenie terenu, BHP itp.

W związku z tym zwraca się inwestorom uwagę na konieczność odróżnienia

rozmiarów inwestycji
od rozmiarów efektów gospodarczych

otrzymywanych w wyniku zrealizowania inwestycji. Rozmiary inwestycji określone są np. w przemyśle drzewnym przy wytwarzaniu tarcicy — w ilości traków, rozmiary efektu gospodarczego — w m³/1 zmianę rocznie, w szkolnictwie rozmiary inwestycji— w m³, rozmiary efektu gospodarczego — w liczbie uczniów/1 zmianę itp.

Dokładne określenie jednostek miary tych dwóch wielkości zawiera Instrukcja dla sporządzenia Planu Inwestycyjnego na rok 1951 — załącznik nr 6, str. 53 — 77.

ad 2. Przez termin oddania inwestycji do użytku rozumie się datę podpisania aktu zdawczo - odbiorczego przez organa służby inwestycyjnej oraz organa służby eksploatacyjnej. Służby inwestycyjne w tych jednostkach organizacyjnych, dla których dotychczas nie istniały osobne przepisy ustalające formę aktu zdawczo-odbiorczego powinny we własnym zakresie zaprojektować taki dokument.

Dotychczasowa praktyka wykazuje tendencje:

1) do ustalania terminu oddania inwestycji na koniec roku,
2) do niedokładnego określenia daty oddania inwestycji do użytku w ramach kwartału.

Ustalenie w planie inwestycyjnym terminu oddania inwestycji do użytku powinno nastąpić w zakresie inwestycji związanych z wykonawstwem — po dokładnej analizie istniejącej dokumentacji technicznej i harmonogramu budowy. Inwestor w porozumieniu z biurem projektowym oraz przedsiębiorstwem wykonawczym powinien stale korygować terminarze zakończenia budów, uwzględniając ostatnie zdobycze postępu technicznego w budownictwie.

W zakresie inwestycji polegających wyłącznie na zakupach, ustalenie terminu wprowadzenia ich do eksploatacji powinno nastąpić na podstawie analizy planu produkcyjnego lub usługowego inwestora w zestawieniu z realnymi możliwościami dostawcy.

Przy jednorodnych, masowych zakupach niedopuszczalne jest ustalenie jednego terminu wprowadzenia ich w eksploatację na koniec roku.

W powiązaniu z planem produkcji zakupywanych urządzeń we właściwych zakładach, dostawy powinny być rozłożone na cały rok z dokładnością do miesiąca i znaleźć dokładne odbicie we wzroście planu produkcji lub usług danego inwestora.

DYREKTOR DEPARTAMENTU **Dr K. Secomski**

Załącznik do pisma okólnego PKPG — Dep. Inwestycji. Znak IN3-12-23 z dnia 28 sierpnia 1950.

Inwestor centralny

Inwestor naczelny:

PLAN INWESTYCYJNY NA 1950 ROK
PLAN ODDAWANIA INWESTYCJI DO UŻYTKU w 1950 roku

Lp.	Inwestorzy główni, tytuły i ich składniki oraz Symbole (działu, grupy, podgrupy i nazwy podgrup)	Nakłady w 1950 w mil. zł	Zdolność produkcyjna lub usługowa		Wartość kosztorysowa inwestycji w mil. zł	Termin oddania do użytku (miesiąc)
			jednostka miary	ilość		
1	2	3	4	5	6	7

OBJAŚNIENIA

I. Uwagi ogólne

1. Plan oddawania inwestycji do użytku sporządza inwestor naczelny w 2 przekrojach:

a) wg inwestorów głównych i tytułów, z wyszczególnieniem składników tytułu (obiektów, grup obiektów lub grup nakładów),

b) wg gałęzi, grup i podgrup gospodarki narodowej zgodnie z załącznikiem nr 6 do Instrukcji nr 21 na 1951 r.

2. Podstawą do wypełnienia wzoru jest:

a) dokumentacja techniczna realizowanych w 50 r. inwestycji,

b) uaktualnione wnioski inwestycyjne na rok 1950 w szczególności rubryki 6, 11, 18, 19.

3. Plan obejmuje całość inwestycji podejmowanych w 1950 r., a więc tak tytuły grupy I (zasadnicze), jak i tytuły grupy II (pozostałe).

Do planu wchodzą jedynie te inwestycje, w stosunku do których sporządzony zostaje w 1950 r. akt zdawczo-odbiorczy i które praktycznie wchodzą do eksploatacji w okresie 1.I. — 31.XII.1950 r.

II. Objaśnienia szczegołowe do formularza

Rubr. 1 — w pierwszym przekroju numerować bieżąco składniki tytułów inwestycyjnych oddawanych do eksploatacji — w drugim przekroju nie wypełniać.

Rubr. 2 — w pierwszym przekroju wymienić kolejno nazwy inwestorów głównych, nazwy tytułów i obiektów np. Zjednoczenie.

Rubr. 2a — wysokość nakładów przewidywanych do sfinansowania rzeczowego zakresu robót do końca br. zgodnie z niniejszym pismem cz. II pkt 2 — dla inwestycji oddawanych do użytku w 1950 r.

Rubr. 3 — jednostki miary efektów gospodarczych lub rozmiarów inwestycji wg załącznika nr 6 Instrukcji nr 21 na r. 1950.

Rubr. 4 — ilość wg rubr. 18 zaktualizowanego wniosku inwestycyjnego na r. 1950.

Rubr. 5 — wartość kosztorysowa **całości** inwestycji lub jej składnika oddawanego do użytku **w cenach 1950 r.**

Dla inwestycji realizowanych na przestrzeni lat 1946 — 1950, dla których dotychczas nie przeliczono kwoty kosztorysowej całości na ceny bieżące podaje się następujące mnożniki przeliczeniowe:

1938	1946	1947	1948	1949	1950
1	45	80	100	112	125

Rubr. 6 — podać miesiąc w cyfrach arabskich. Jeśli tytuł inwestycyjny obejmuje inwestycje oddawane do użytku w różnych miesiącach — należy podać na wysokości tytułu graniczne miesiące, a niżej wymienić obiekty pojedyncze lub w grupach, w rozmiarach właściwych dla określonych miesięcy.

225.

PISMO OKÓLNE PAŃSTWOWEJ KOMISJI PLANOWANIA GOSPODARCZEGO

DEPARTAMENT ZATRUDNIENIA, PŁAC I NORM

z dnia 30 sierpnia 1950 roku

(znak ZA7C-01-14)

w sprawie pokrywania wydatków na wyposażenie ambulatoriów (punktów pierwszej pomocy) przy zakładach pracy w sprzęt i środki opatrunkowe

Departament Zatrudnienia, Płac i Norm Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego wyjaśnia, że wydatki na wyposażenie ambulatoriów (punktów pierwszej pomocy) w sprzęt i środki opatrunkowe, a także koszty utrzymania sprzętu i uzupełnienie środków opatrunkowych, które były pokrywane w r. 1950 z Funduszu Socjalnego, należy objąć planem nakładów na bezpieczeństwo i higienę pracy i wprowadzić do planów gospodarczo - finansowych przedsiębiorstw uspołecznionych na rok 1951.

GENERALNY DYREKTOR **Cz. Chmielewski**

SPROSTOWANIE

W zarządzeniu Ministra Finansów z dnia 5 lipca 1950 r. w sprawie zmiany zarządzenia Ministra Skarbu z dnia 15 lutego 1950 r. (załącznik do pisma okólnego PKPG z dnia 29 lipca 1950 r. — Biuletyn PKPG Nr 16, poz. 192), **w punkcie 5** zamiast „pkt b“ wydrukowano „pkt 2“, **w punkcie 6** w dwóch wypadkach mylnie oznaczono punkty literą „e“, zamiast literą „c“ oraz **w punkcie 7** mylnie oznaczono końcowy punkt literą „c“ zamiast literą „f“, co niniejszym prostuje się.

Adres Redakcji: Państwowa Komisja Planowania Gospodarczego, Departament Organizacyjno-Prawny, Warszawa, Pl. Trzech Krzyży 5.

Adres Administracji: Polskie Wydawnictwa Gospodarcze Przedsiębiorstwo Państwowe Wyodrębnione, Warszawa, ul. Poznańska 15, tel. 7-36-46.

PRENUMERATA: kwartalna 540 zł, półroczna 1.080 zł, roczna 2.160 zł.
PRENUMERATĘ PRZYJMUJE: Państwowe Przedsiębiorstwo Kolportażu „Ruch“, Warszawa. ul. Srebrna 12. Konto PKO I-15809. **Cena numeru 60 zł.**

Zam. 922 z dn. 19.IX.50 r. Nakład 15.000 egz. Ukończono we wrześniu 1950 r. Druk. „Prasa Demokratyczna“.
B-127546